

tial in a country with many higher education institutions. The possibilities for cooperation between pedagogical institutes, universities, technical institutes, and the private sector seem great. Formation of nongovernmental organisations such as the Council on Economic Education in the U.S. is worth consideration.

НАЦІОНАЛЬНА РАДА З ПИТАНЬ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ (США): ІНСТИТУЦІЙНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ВИЩОЇ ОСВІТИ, ПРИВАТНОГО СЕКТОРУ І ПУБЛІЧНИХ ШКІЛ

Дж. Глісон

*Wesleya University
(Небраска, США)*

Національна рада з питань економічної освіти (NCEE), що розташована у Нью-Йорку, є некомерційною, недержавною організацією, що координує зусилля 50 рад з питань економічної освіти у кожному з штатів для забезпечення належного рівня вивчення економіки у школах та коледжах. Ради штатів, в свою чергу, підтримують зусилля Центрів економічної освіти, розташованих у різних установах вищої освіти. Ці базові центри керуються професорами з економіки або спеціалістами з питань освіти і забезпечують викладання курсів для вчителів шкіл у численних напрямках. До того ж, центри надають необхідні матеріали та підручники з економіки, щоб допомогти викладачам різних галузей довести викладання економіки до єдиного вигляду - навчального плану.

Нижче наведені думки, які обмальовують цю унікальну мережу освітянських центрів і поясняють, яким чином приватний сектор, вища освіта та центри публічної освіти об'єдналися разом з метою розширення знань у галузі нашої економічної системи. Ця дискусія окреслить потенціал схожої економічної освітянської мережі на Україні.

Історія Ради

По закінченні Другої світової війни група професорів економіки замислились над браком економічної освіти у коледжах. Вони об'єднали зусилля своїх університетів, керівників комерційних та профспілкових організацій для того, щоб заснувати Об'єднану раду з питань економічної освіти. Структура Ради була створена таким чином, щоб кожен штат мав свою Раду з питань економічної освіти і разом з університетами та центрами у коледжах забезпечував базову економічну підготовку для викладачів і допомагав у розробці матеріалів, які ці викладачі будуть використовувати у роботі із студентами. У 1961 році група досвідчених економістів видала Звіт про національні завдання у галузі економічної освіти, який наголосив на потребах все більшого та розширеного вивчення економіки як у школі, так і в коледжах, потреби у систематизованому, ґрунтовному підході до розв'язання економічних проблем. Цей звіт накреслив, що складає економічне розуміння компетентного громадянина, і запропонував цілу низку рекомендацій, щоб досягти певного успіху.

Структура мережі

Як вже зазначалося, під егідою Національної ради формуються також Ради з питань економічної освіти у кожному з штатів. В більшості з штатів Рада штату розташовується в найбільшому університеті, який надає офісні приміщення та необхідний персонал. Робота ради (зарплата директора, матеріали для публікацій, підтримка викладацьких центрів тощо) забезпечується з внесків комерційних і профспілкових організацій. Кожна рада утримує декілька центрів економічної освіти, а кількість цих центрів залежить від розміру та кількості населення штату. Кожний центр в університеті або коледжі має у складі директора (у більшості випадків співробітника економічного або освітнього факультету), який організує роботу центру, надання матеріалів, проведення курсів у базових питаннях економіки для викладачів або для студентів, що збираються стати викладачами. Одне з завдань Ради штату є навчання викладачів, які розуміються на базових економічних концепціях, таким чином, щоб ці концепції можна застосувати у викладацькій діяльності у школах, у яких відсутні окремі економічні

дисципліни до 9 класу. Підсумовуючи сказане, можна зазначити, що співробітництво комерційних і профспілкових організацій, установ вищої освіти і шкіл існує між (1) Національною радою, яка координує діяльність, (2) Радами штатів, які знаходять кошти і координують діяльність центрів економічної освіти на підлеглий території, (3) університетськими центрами, які пропонують курси та джерела для викладачів та студентів, що збираються займатися викладацькою діяльністю.

Матеріали і джерела

Рада видає Основу для викладання базових концепцій, яка є коротким оглядом концепцій, що застосовуються у навчанні викладачів та в навчальних аудиторіях. Декілька інших видань мають за мету допомогу викладачам представляти базові економічні концепції у різних науках (історії, економіці домогосподарств тощо).

Цетри джерел різних університетів пропонують бібліотеки та розповсюдження навчальних матеріалів, таких, як буклети, фільми про оподаткування у певному штаті, які надаються урядом штату та країни. Відомості про гроші та банківську систему надаються Федеральним резервним (центральним) банком.

Чисельність економічних послуг забезпечують різні центри економічної освіти. В деяких штатах додаткова підтримка дозволяє вчителям викладати курси та семінари з економіки без додаткової підготовки. В решті штатів, проводяться короткі семінари для модернізації викладання деяких економічних питань, таких як Північноамериканська угода вільної торгівлі, Зміни у Західній Європі тощо.

Можлива модель для України?

Можлива модель системи центрів економічної освіти для України, яка налічує численні установи вищої освіти, може бути схожою на американську з її підтримкою як з боку уряду, так і з боку приватного сектору, і має величезний потенціал. Співробітництво між педагогічними, технічними інститутами, університетами і приватним сектором має дуже великі можливості. Формування неурядових організацій, таких як Рада з питань економічної освіти варто розглядання.